

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekende partij bestrijdt het besluit van de Commissie van 1 oktober 2014 (gerectificeerd op 13 april 2015), omdat daarin is vastgesteld dat de verkoop van de activa van het Nürburgring complex geen staatssteun vormt, dat de verkoop van de activa niet leidt tot financiële/economische continuïteit tussen de verkopers en de koper van de activa en dat een eventuele terugvordering van onverenigbare staatssteun geen betrekking zal hebben op de koper van de activa.

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekende partij de volgende middelen aan:

1. Eerste middel: onjuiste toepassing door de Commissie van artikel 107, lid 1, VWEU, aangezien de Commissie de betekenis van een open, transparante, niet-discriminerende aanbestedingsprocedure met verkoop aan de hoogste bieder verkeerd heeft begrepen en voorts niet naar behoren de betrokkenheid van de overheid bij de verkoopprocedure heeft onderzocht.
2. Tweede middel: onjuiste toepassing door de Commissie van artikel 107, lid 1, VWEU, doordat zij tot de conclusie komt dat het tijdelijke leasecontract van de activa van de ring geen staatssteun oplevert en dat de verkopers niet onrechtmatig de verdere verkoop van de activa aan een Russische investeerder hebben beïnvloed.
3. Derde middel: onjuiste toepassing door de Commissie van het beginsel van financiële/economische continuïteit.
4. Vierde middel: de Commissie heeft geen formele onderzoeksprocedure ingeleid.
5. Vijfde middel: schending door de Commissie van de rechten van verzoekende partij op grond van artikel 20, lid 2, van verordening nr. 659/1999.
6. Zesde middel: schending door de Commissie van het beginsel van een onpartijdig en zorgvuldig onderzoek.
7. Zevende middel: onjuiste toepassing door de Commissie van artikel 296, lid 2, VWEU.

Hogere voorziening ingesteld op 9 juli 2015 door CJ tegen het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 29 april 2015 in de gevoegde zaken F-159/12 en F-161/12, CJ/ECDC

(Zaak T-370/15 P)

(2015/C 311/56)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirerende partij: CJ (Agios Stefanos, Griekenland) (vertegenwoordiger: V. Koliass, advocaat)

Andere partij in de procedure: Europees Centrum voor Ziektepreventie en -bestrijding (ECDC)

Conclusies

De rekwirerende partij verzoekt het Gerecht:

- het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken van de Europese Unie van 29 april 2015 in de gevoegde zaken F-159/12 en F-161/12, CJ/ECDC, te vernietigen, voor zover daarbij
- het beroep in zaak F-159/12 ten dele wordt verworpen en rekwirant in zijn eigen kosten wordt verwezen;
- het beroep in zaak F-161/12 volledig wordt verworpen en rekwirant in zijn eigen kosten en in die van ECDC wordt verwezen;

- rekwirant wordt veroordeeld tot betaling van 2 000 EUR aan het Gerecht ter gedeeltelijke vergoeding van de vermijdbare kosten die het Gerecht heeft moeten maken,
- dientengevolge, indien de hogere voorziening wordt toegewezen:
 - het bestreden besluit van 24 februari 2012 nietig te verklaren;
 - ECDC te veroordelen tot betaling van een ex aequo et bono op 80 000 EUR begrote vergoeding voor de immateriële schade die rekwirant heeft geleden en welke is opgenomen in de eerste vordering in zaak F-161/12;
 - ECDC te veroordelen tot betaling van een ex aequo et bono op 56 800 EUR begrote vergoeding voor de immateriële schade die rekwirant heeft geleden en welke is aangevoerd in de bijkomende vorderingen tot schadevergoeding welke tijdens de terechtzitting in eerste aanleg zijn aangevoerd;
- ECDC te verwijzen in de kosten van de procedure in eerste aanleg en in hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert de rekwirerende partij zeven middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending door het Gerecht van het beginsel audi et alteram partem door rekwirants memorie van repliek niet-ontvankelijk te verklaren omdat de inhoud en de bijlagen erbij niet rechtstreeks verband hielden met bepaalde bijlagen bij het verweerschrift van ECDC.
2. Tweede middel, ontleend aan het feit dat het Gerecht geen uitspraak heeft gedaan over bijkomende vorderingen die voor het eerst in de loop van de procedure ter sprake zijn gekomen en betrekking hadden op de vergoeding van de immateriële schade als gevolg van bepaalde verklaringen in het verweerschrift van ECDC.
3. Derde middel, ontleend aan het feit dat het Gerecht artikel 91, lid 1, van het Ambtenarenstatuut heeft geschonden door zichzelf onbevoegd te verklaren om de waarachtigheid te onderzoeken van het gestelde financiële wanbeheer bij ECDC, aangezien dit eerder al door OLAF was onderzocht.
4. Vierde middel, ontleend aan een verkeerde uitlegging door het Gerecht van:
 - artikel 47, onder b), ii), gelezen in samenhang met artikel 86, van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Unie (RAP), door te oordelen dat rekwirant wegens insubordinatie op staande voet kon worden ontslagen zonder een tuchtprocedure in te leiden;
 - artikel 41, lid 2, onder a, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in verband met de tijd waarover rekwirant beschikte om vóór zijn ontslag zijn standpunt kenbaar te maken;
 - artikel 48, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, door de stellingen dat rekwirant crimineel gedrag had vertoond bewezen te achten, ofschoon dergelijk gedrag hem niet ten laste was gelegd door een strafrechter en hij daarvoor evenmin was veroordeeld;
 - de zorgvuldigheidsplicht van de werkgever, door te oordelen dat ECDC rekwirant tijdens een administratief onderzoek krachtens bijlage IX bij het Ambtenarenstatuut niet bepaalde rechten van verdediging behoeft te geven.
5. Vijfde middel, ontleend aan een verkeerde opvatting door het Gerecht van het eerste, het vijfde en het achtste middel.
6. Zesde middel, ontleend aan een onjuiste juridische classificatie van bepaalde feiten door het Gerecht.
7. Zevende middel, ontleend aan een verkeerde opvatting van bepaald bewijsmateriaal door het Gerecht.